

forslaget har indrømmet, at Sygekasserne kunne paatage sig med Hensyn til Alderdomsforsørgelse og deslige. Det var os naturligvis klart, at en almindelig Hjemmel til at anvende eventuelt Overskud paa den Maade kan der ikke gives; thi saa kunde der tilvebringes Overskud ved at paalægge for det Første Medlemmerne selv for store Ydelser og for det Andet derved, at de, hvad der var væsentligere, opnaaede større Tilskud fra det Offentlige, end der var rimeligt; thi dette Tilskuds Bestemmelse er egentlig kun at være et Tilskud til Opfyldelse af de egentlige Sygekasseforpligtelser. Derfor kan det ikke i Almindelighed blive en Regel, men vi have ment, at der ikke er Noget i Veien for at optage en saadan Anvisning paa den Mulighed, naar det sker under de Forudsætninger, som her findes i Paragrafen, nemlig om Godkjendelse af Sygekasseinspektøren, altsaa under Forudsætning af en Prøvelse af Vedtægterne, med Hensyn til hvorledes man tænker sig og beregner, at et saadant Overskud kunde komme frem, og om der til Grund derfor ligger noget som helst Misbrug. Det er altsaa blot at aabne Døren, uden at paalægge noget som helst Baaud eller Forpligtelse for dem, der have det øverste Tilsyn med Ledelsen af Sygekasserne, at gjøre dem det muligt at indrømme dem en saadan Anvendelse. Det have vi ikke tvivlet involverer nogen Fare, og derfor have vi optaget det.

Der staar endnu tilbage at omtale, at Flertallet ikke har kunnet gaa ind paa Forslaget under Nr. 27 og det dermed i Forbindelse staaende Forslag under Nr. 28. Grunden dertil er den, at der ligeledes her gaas udover de Spørgsmaal, som efter vor Mening maa løses i Loven om Sygekasser. Selve Tanken i Forslaget har jo noget meget Tiltalende ved sig, og Noget i samme Retning findes jo ogsaa i Lovforslaget om det offentlige Fattigvæsen. Vi modatte os altsaa væsentlig Forslaget, fordi vi finde, at Spørgsmaalet om Alderdomsforsørgelse ikke kan løses saaledes brudstykkevis og som et blot Tillæg til Loven om Sygekasser. Vi finde ikke, at det har sin naturlige Plads der, og vi finde endelig, hvad Realiteten af Forslaget angaar, at det er at foregribe et vigtigt Spørgsmaals Afgjørelse og det paa en Maade, som i alt Fald Mange af Udvalget ikke kunne tiltræde, naar det hedder, at denne Hjælp udbetales af Statskassen til Sygekasserne. Derfor fraraader Udvalgets Flertal at tiltræde Forslagene under Nr. 27 og 28, som ere stillede af Mindretallet.

Schlegel: Jeg skal tillade mig at anbefale Mindretallets Endringsforslag,

som allerede ere bragte paa Bane af den ærede Ordfører for Udvalget, og for hvilke jeg tillige taler som Ordfører. Det første gaar ud paa, at Hjælpen ikke skal være 26 Uger, men, som vi have foreslaaet, mindst 13 Uger. I saa Henseende maa jeg tillade mig at fremhæve, hvad ogsaa allerede er berørt, at det overveiende Antal Sygekasser her i Landet hjælpe i 13 Uger, og at det vil være en overordentlig stor Byrde at forhøje disse 13 Uger ubetinget til 26 Uger. Det er et Baaud, der lægges paa Sygekasserne; man vil vel sige, at de jo ville faae Penge tilskud, men disse Penge ville meget hurtigt gaa med, thi der vil fordrøes Meget, naar Sygehjælpen skal have den Varighed. Jeg skal nævne et Par Exempler paa, hvad Betydning det har at udstrække Varigheden til 26 Uger, og jeg skal gjerne indrømme, at Resultatet vel ikke er saa overvældende, at der derfor strax vil finde en Omvæltning Sted. Efter de Oplysninger, der foreligge fra Sygekassekommissionens Side, maa det antages, at Udgifterne omtrent ville stige med $\frac{1}{5}$, naar Varigheden udstrækkes fra 13 til 26 Uger. Jeg skal nævne som Exempel, naar en Sygekasse nu har 1,000 Kroners Udgift, vil denne stige til 1,200 Kr.; som et andet Exempel skal jeg nævne en Sygekasse, som har 1,000 Kroners Indtægt; efter Forslaget i Fjor vilde den faae Halvdelen som Bidrag, altsaa 500 Kr. Reglen om Tilskudet er ganske vist forandret i Aar; men Resultatet bliver gjennemgaende det samme. Saa vilde altsaa Forholdet være det, at en Sygekasse med 1000 Kroners Indtægt faaer 500 Kr. i Bidrag, men ved denne Bestemmelse faaer den 200 Kr. Merudgift. Naturligvis skal Sygekassen kunne bære flere Udgifter ved Hjælp af Tilskudet; men det er ligesaa sikkert, at Meningen dermed ogsaa er at nedsætte Bidragene noget, og derved gjøre det muligt for de Fattige og mindre Velstillede at komme ind i Sygekasser, men det udelukkes jo, naar man stiller saa store Fordringer. Jeg siger altsaa, som Grundlag skal man sætte 13 Uger, jeg tør nok sige, at det er Grundlaget for de fleste Sygekasser. Det er saa rent vilkaarligt at sige, at det skal være 26 Uger; hvorfor skal det ikke være 52 Uger, hvorfor skal det ikke være 3 Aar o. s. v.? Sygekasserne kunne jo gjerne selv bestemme det til 26 Uger, og mange ville maaske gjøre det. Men jeg kan som Grund til at holde paa, at det skal være mindst 13 Uger, paaberaabe mig den tydske Lov, som, hvad man end vil sige om dens Principer, og naaget vi heller ikke i denne Lov have sluttet os til de Principer, som ere gjennemførte ved de tydske Sygekasser,